

1

Hij leefde om te doden.

Hij lag op het door de zon verwarmde zand.

Hij bespeurde de trillingen die van de grond werden overgedragen via zijn voelsprietten en borsteltjes. Hoewel de trillingen nog ver weg waren, voelde Idr ze duidelijk en nauwkeurig; hij kon niet alleen bepalen in welke richting en in welk tempo zijn slachtoffer zich bewoog, maar ook zijn gewicht. Voor roofdieren is het van het grootste belang om te weten hoeveel een prooi weegt. Besluipen, aanvallen, achtervolgen, dat kost allemaal energie, en de prooi moet voldoende calorieën opleveren om die energie minstens te compenseren. Roofdieren zien meestal af van een aanval als de prooi te klein is. Zo niet Idr. Idr bestond niet om te eten en zich voort te planten. Voor dat doel was hij niet geschapen.

Hij leefde om te doden.

Behoedzaam kroop hij uit zijn schuilplaats en over een omgevallen boomstam, overwon met drie sprongen het veldje vol afgewaaid hout, schoot als een geest over de boswei, verdween in de met koningsvarens begroeide bosrand en dook het kreupelhout in. Hij bewoog zich snel en geluidloos, nu eens rennend, dan weer springend als een reusachtige krekkel.

Hij drukte zijn gesegmenteerde buikpantser tegen de grond. De trillingen werden duidelijker. De impulsen die Idr met zijn voelsprietten en borstels waarnam, begonnen een beeld te vormen. Werden een plan. Idr wist al van welke kant hij zijn slachtoffer zou benaderen, op welke plek hij hem de pas zou afsnijden, hoe hij hem zou dwingen op de vlucht te slaan, hoe hij zich met één lange sprong van achteren op hem zou storten, vanaf welke hoogte hij met zijn vlijmscherpe mandibels zou toebijten. De trillingen en impulsen brachten in hem al

het genoeg teweeg dat hij zou voelen als de prooi zou kronkelen onder zijn gewicht, de euforie die de smaak van heet bloed hem zou bereiden. De wellust die hij zou ervaren wanneer een kreet van pijn de lucht verscheurde. Hij sidderde licht terwijl hij de scharen aan zijn voor- en achterpoten opende en sloot.

De trillingen waren nu heel duidelijk. Idr kon onderscheiden dat het om meerdere prooien ging, waarschijnlijk drie, misschien vier. Twee ervan brachten de grond op de gewone manier in trilling, die van de derde wezen op een geringe massa en gewicht. Maar de vierde – als er tenminste een vierde was – veroorzaakte onregelmatige, zwakke en vage trillingen. Idr verstarde en liet zijn antennes over het gras gaan, onderzocht de bewegingen van de lucht.

Eindelijk gaven de trillingen van de grond Idr de signalen waarop hij gewacht had. Zijn slachtoffers scheidden zich. Een, het kleinste, bleef achter. En het vierde, het onduidelijke, verdween. Het was een vals signaal geweest, een bedrieglijke echo. Idr besloot het te negeren.

De kleine prooi verwijderde zich nog verder van de andere. De bodem trilde heviger. En dichterbij. Idr spande zijn achterpoten, zette zich af en sprong.

Het kleine meisje gilde snerpend. In plaats van te vluchten bleef ze als versteend staan. Ze schreeuwde aan één stuk door.

De heks sprong op haar af en trok tijdens de sprong zijn zwaard. En hij beseftte onmiddellijk dat er iets niet klopte. Dat hij zich had laten misleiden.

De man die de wagen met rijshout voorttrok, gaf een schreeuw en vloog voor de ogen van de heks ruim een vadem de lucht in. Zijn bloed sproeide in het rond. Hij viel, om meteen weer omhooggeslingerd te worden, deze keer in twee bloedende stukken. Hij schreeuwde niet meer. Nu was het de vrouw die doordringend schreeuwde, terwijl haar dochter verstarde was, verlamd van angst.

Hoewel hij niet dacht dat het hem zou lukken, probeerde de

heksers de met bloed bespatte vrouw te redden. Hij sprong op haar toe en duwde haar met al zijn kracht weg, de varens in. En meteen beseftte hij dat hij zich weer had laten bedriegen. Dat het een list was geweest. Want er maakte zich al een grijs, plat, veelpotig, onvoorstelbaar snel wezen los van de wagen en het eerste slachtoffer. Op weg naar zijn tweede slachtoffer: het meisje, dat nog steeds schrill stond te kriesen. Geralt stormde erachteraan.

Was het meisje stokstijf blijven staan, dan was hij te laat gekomen. Maar ze gaf blijk van tegenwoordigheid van geest en ging er in een wilde vlucht vandoor. Het grijze monster zou haar niettemin snel en moeiteloos hebben ingehaald en gedood, waarna het rechtsomkeert zou hebben gemaakt om ook de vrouw te vermoorden. Zo zou het gegaan zijn, als de heksers er niet was geweest.

Hij achterhaalde het monster, sprong en drukte met zijn hak een van de vele achterste ledematen van het wezen tegen de grond. Was hij niet meteen weer achteruitgesprongen, dan had hij zelf een been verloren – het grijze schepsel draaide zich griezelig snel om en zijn sikkelvormige scharen klaptten op elkaar, hem op een haar na missend. Voordat de heksers zijn evenwicht hervonden had, zette het monster zich af en viel aan. Geralt verdedigde zich in een reflex met een brede en tamelijk chaotische zwaardhouw en wist het monster achteruit te dwingen. Hij had hem niet verwond, maar had nu wel het initiatief.

Hij sprong naar voren en sloeg schuin van boven toe om het vlakke kop-rugpantser te klieven. Voor het versufte wezen de kans kreeg tot zichzelf te komen, sloeg hij hem met een tweede houw de linkermantibel af. Het monster stortte zich op hem, wild zwaaiend met zijn poten, en probeerde hem met zijn overgebleven mantibel te spietsen als een stier die iemand op de hoorns neemt. De heksers sloeg ook de tweede mantibel af. Een snelle achterwaartse slag en een van de beide achterscharen viel op de grond. En weer hieuw hij in op de kop van het monster.

Idr begreep dat hij moest vluchten. Hij moest vluchten, ver weg, ergens wegkruipen, zich verstoppen. Hij leefde alleen om te doden. Om te doden moest hij zich regenereren. Hij moest vluchten... vluchten...

De heksler liet hem niet ontkomen. Hij haalde hem in, drukte met zijn voet het achterste segment tegen de grond en sloeg toe, recht van boven, breed uithalend. Deze keer bezweek het kop-rugpantser, en uit de barst spoot en borrelde een dikke, groenige brij. Het monster wierp zich op zijn rug, zijn poten woelden de aarde om.

Geralt scheidde de vlakke kop van de rest van het lichaam van het monster. Hij hijgde.

In de verte rommelde de donder. Een windvlaag en de snel verduisterende hemel kondigden een naderend onweer aan.

Albert Smoelka, de pasbenoemde commissaris des Konings, deed Geralt vanaf de eerste ontmoeting denken aan een koolraap: rond, ongewassen, dikke huid, totaal oninteressant. Daarmee onderscheidde hij zich amper van de andere rijksambtenaren met wie de heksler tot nu toe te maken had gehad.

‘Het is dus waar,’ zei de commissaris. ‘Niets beter dan een heksler als je een probleem hebt.’ Toen een reactie van de kant van Geralt uitbleef vervolgde hij: ‘Jonas, mijn voorganger, prees je de hemel in. En ik maar denken dat hij stond te liegen. Tenminste, helemaal geloven deed ik hem niet. Ik weet hoe dat gaat met sterke verhalen. Vooral bij het onontwikkelde volk, die hebben het altijd wel over het een of andere teken of wonder, of over een heksler met bovenmenselijke krachten. En nu blijkt het warempel de zuivere waarheid! In dat bos daar achter de beek zijn al een heleboel mensen omgekomen. Maar ja, het is de kortste weg naar de stad en de dwazen vertikten het om om te lopen. Sloegen alle waarschuwingen in de wind. En dit zijn geen tijden om in afgelegen streken en bossen rond te banjeren. Overal monsters, overal menseneters. In Temerië, op de Hoogte van Toekaj, is pas nog iets verschrikkelijks gebeurd. Daar heeft een bosspook vijftien mensen in een neder-

zetting van kolenbranders vermoord. Hoorn heet die nederzetting. Je hebt er vast wel van gehoord. Nee? Nou, het is ongelogen waar. Zelfs de tovenaars hebben daar in Hoorn een onderzoek ingesteld. Maar ja, hier in Ansegis zijn we in elk geval nu veilig. Dankzij jou.'

Hij haalde een kistje tevoorschijn uit een ladekast, legde een vel papier op tafel en doopte zijn pen in de inktpot.

'Je hebt beloofd dat je het ondiep zou doden,' zei hij zonder op te kijken. 'Je bent dus iemand die doet wat hij zegt. Voor een vagebond ben je best eerlijk... En je hebt die mensen het leven gered. De vrouw en het meisje. Hebben ze je ten minste bedankt? Zijn ze voor je op de knieën gevallen?'

Nee, dacht de hekser. Omdat ze het allemaal nog niet beseften. En ik ben hier weg voor ze het wél beseffen. Voor ze begripen dat ik ze als lokaas heb gebruikt. Omdat ik er in mijn zelfoverschatting van uitging dat ik ze alle drie kon redden. Ik ben hier weg voordat het meisje dat begrijpt. Voor ze doorheeft dat ze door mijn schuld een halve wees is.

Hij voelde zich beroerd. Dat lag vast aan de elixers die hij voorafgaand aan het gevecht had ingenomen. Vast.

'Dat monster' – de commissaris strooide zand op het papier en schudde dat vervolgens op de grond – 'is echt weerzinwekkend. Ik heb een blik op het kadaver geworpen, toen ze het hiernaartoe brachten. Wat was het eigenlijk?'

Geralt wist het niet zeker, maar wilde dat niet toegeven. 'Een arachnomorf.'

Albert Smoelka bewoog zijn lippen in een vergeefse poging het woord te herhalen. 'Nou ja, maakt ook niet uit hoe-ie heet, de duivel hale hem. Heb je hem met dat zwaard afge maakt? Mag ik het eens vasthouden?'

'Nee.'

'O nee, hij is natuurlijk betoverd. En goedkoop zal-ie ook niet zijn. Mooi ding... Maar kom, we verdoen onze tijd met al dat geklets. De overeenkomst is nagekomen, tijd om te betalen. Maar eerst de formaliteiten. Wil je de kwitantie even tekenen? Zet maar gewoon een kruisje of een of andere krabbel.'

De heks nam het vel papier dat hem werd aangereikt en ging zo staan dat het licht erop viel.

De commissaris schudde zijn hoofd en grinnikte. Krijg nou wat. Kan die vent lezen?

Geralt legde het vel papier op de tafel en schoof het naar de beambte toe. ‘Er is,’ zei hij rustig en langzaam, ‘een foutje in het document gesloten. We hadden vijftig kronen afgesproken. En hier staat tachtig.’

Albert Smoelka strengelde zijn vingers in elkaar en liet zijn kin erop rusten. ‘Het is geen vergissing,’ zei hij met gedempte stem. ‘Het is eerder een bewijs van onze waardering. Je hebt een vreselijk ondiep gedood, en dat was vast niet makkelijk. Dus zal niemand verbaasd zijn als...’

‘Ik begrijp het niet.’

‘Ach kom. Doe niet zo onnozel. Je gaat me toch niet wijsmaken dat Jonas, toen die nog commissaris was, niet net zulke kwitanties opstelde? Ik durf er gif op in te nemen dat hij...’

‘Dat hij wat?’ viel Geralt hem in de rede. ‘Dat hij ook de koninklijke schatkist plunderde door te hoge kwitanties uit te schrijven? Om dan samsam met mij te doen?’

‘Samsam?’ De commissaris vertrok zijn mond. ‘Niet overdrijven, heks, niet overdrijven. Je moet het niet te hoog in je bol krijgen. Jij krijgt een derde van het verschil. Tien kronen boven op het bedrag. Da’s voor jou toch een flinke fooi? En die twintig, die komen mij ambtshalve toe. Rijksambtenaren horen welgesteld te zijn. Hoe welgestelder een rijksambtenaar is, hoe meer prestige het rijk heeft. Goed, ik heb schoon genoeg van dit gesprek. Zet je je handtekening nog of niet?’

De regen roffelde op het dak. Het goot, maar het rommelde niet meer. Het onweer trok weg.

Interludium

Twee dagen later

‘Mag ik u verzoeken, mevrouw?’ zei Belohun, de koning van Kerack, met een hoofdknik. ‘Neemt u alstublieft plaats. Lakei, een stoel!’

Het spiegelgewelf van de kamer was versierd met een fresco dat een zeilschip voorstelde te midden van golven, tritons, hippocampussen en wezens die deden denken aan zeekreeften. Het fresco op een van de muren was daarentegen een wereldkaart. Een kaart die, dat had Koraal allang vastgesteld, pure fantasie was en nauwelijks iets te maken had met de werkelijke ligging van landen en zeeën. Maar mooi was hij wel.

Twee pages droegen een zware zetel met houtsnijwerk aan en zetten hem neer. De tovenaress ging zitten en legde haar handen zo op de leuning dat haar met robijnen bezette armbanden goed opvielen. In haar kunstig gekapte haren droeg ze een klein diadeem en in haar diepe décolleté hing een collier, beide eveneens met robijnen. Precies zoals het moest voor een koninklijke audiëntie. Ze wilde indruk maken. En dat deed ze. Koning Belohun zette grote ogen op, hetzij vanwege de robijnen, hetzij vanwege het décolleté.

Belohun, de zoon van Osmyk, was om zo te zeggen een eerstegeneratiekoning. Zijn vader had met de overzeese handel – en een beetje piraterij – een aanzienlijk vermogen vergaard. Nadat hij de concurrentie had uitgeschakeld en een monopolie had verworven op de kustvaart in de regio, had Osmyk zichzelf tot koning uitgeroepen. Die eigenmachtige kroning was in feite niet meer dan het formaliseren van de status quo en stuitte daarom op niet al te veel protest. Gedurende de voorafgaande oorlogen en oorlogjes had Osmyk alle

grens- en competentiekwesties met zijn bureu Verden en Cidaris geregeld. Men wist nu waar Kerack begon, waar het op- hield en wie er heerste. En aangezien hij heerste, was hij er koning en kwam die titel hem eerlijk toe. Titel en heerschappij gaan gewoonlijk over van vader op zoon, en dus verbaasde het niemand dat na Osmyks dood diens zoon de troon be- steeg. Weliswaar had Osmyk nog meer zonen gehad, minstens vier, maar die hadden allemaal afstand gedaan van hun aan- spraak op de troon, een van hen naar het schijnt zelfs vrijwil- lig. En zo heerste Belohun al ruim twintig jaar over Kerack en verdiende hij in overeenstemming met de familietraditie zijn geld met scheepsbouw, scheepvaart, visserij en als het zo te pas kwam wat zeeschuimerij.

Maar nu verleende hij audiëntie, getooid met een beren- muts van sabelbont en met zijn scepter in de hand, en zag hij er net zo majesteitelijk uit als een mestkever op een koeien- vlaai.

‘De eerwaarde en immer graag geziene mevrouw Litta Neyd, onze dierbare tovenaars, vereert Kerack dus nogmaals met haar bezoek,’ begroette hij Koraal. ‘En deze keer wat langer, mag ik hopen?’

‘De zeelucht doet mij goed.’ Koraal sloeg uitdagend haar benen over elkaar en liet een schoentje zien met een kurkhak volgens de laatste mode. ‘Dus met de genadige toestemming van Uwe Majesteit...’

De koning liet zijn blik over zijn zonen glijden, die naast hem zaten. Beiden waren bonenstaken, heel anders dan hun vader, die knokig en pezig was maar zich niet kon beroemen op een imposante lichaamslengte. Zelf zagen ze er ook niet echt uit als broers. De oudste van de twee, Egmund, had raven- zwart haar terwijl de jongste, Xander, zo blond was dat hij bijna een albino leek. Ze keken gemelijk naar Litta. Kennelijk vonden ze het maar niets dat tovenaars in aanwezigheid van de koning mochten gaan zitten als die audiëntie verleende. Maar het privilege gold nu eenmaal, en wie voor geciviliseerd wilde doorgaan, moest het respecteren. Belohuns zonen wilden beslist doorgaan voor geciviliseerd.

‘U hebt mijn genadige toestemming,’ zei Belohun langzaam. ‘Maar op één voorwaarde.’

Koraal hief haar hand op en bestudeerde demonstratief haar nagels. Waarmee ze duidelijk wilde maken dat ze lak had aan Belohuns voorwaarden. De koning begreep het gebaar niet. Of hij begreep het wel en wist dat goed te verbergen.

‘Ons is ter ore gekomen,’ zei hij nijdig snuivend, ‘dat de eerwaarde mevrouw Neyd vrouwen die geen kinderen willen krijgen aan magische elixers helpt. En dat zij vrouwen die al zwanger zijn van hun vrucht afhelpt. Wij hier in Kerack beschouwen dergelijke procedures als immoreel.’

‘Iets waartoe de natuur een vrouw het recht heeft geschonken,’ riposteerde Koraal koel, ‘kan ipso facto niet immoreel zijn.’

De koning richtte zijn magere gestalte op. ‘Een vrouw heeft recht op twee geschenken van haar man: een zwangerschap voor de zomer en voor de winter een paar sloffen van dun linnen. Het ene zowel als het andere geschenk dient ertoe om de vrouw aan haar huis te kluisteren. Want het huis is de plaats waar de vrouw thuishoort. Dát is waartoe de natuur haar het recht geeft. Een vrouw met een dikke buik en een stel koters aan haar schort blijft netjes thuis en haalt zich geen domme dingen in haar hoofd, zodat haar man gerust kan zijn. En een man die gerust is kan hard werken, tot nut van de rijkdom en het welbevinden van zijn heerser. Een man die in het zweet zijns aanschijns werkt zonder dat hij zich zorgen over zijn huwelijk maakt, haalt zich óók geen domme dingen in zijn hoofd. Maar als iemand zijn vrouw aanpraat dat ze kinderen kan krijgen wanneer ze wil en ze niet hoeft te krijgen als ze dat níét wil, en als die iemand haar ook nog eens influistert hoe ze dat moet aanpakken of haar aan middeltjes helpt – dan, achterswaardige dame, begint de maatschappelijke orde te verbrokkelen.’

‘Precies!’ zei prins Xander, die al een tijdje wachtte op een gelegenheid om een duit in het zakje te doen. ‘Zo is het maar net!’

‘Een vrouw die geen moeder wil zijn,’ vervolgde Belohun,

‘een vrouw die niet door buik, wieg en koters aan huis gebonden is, gaat de hort op en doet waar ze zin in heeft, dat is onvermijdelijk. Met het gevolg dat haar man zijn innerlijke rust en zijn geestelijke evenwicht kwijtraakt... En dan is het gedaan met de harmonie, dan begint er iets te rotten in het rijk. Dan is het gedaan met de orde. Vooral met de orde die berust op het dag in, dag uit zwoegen. Het zwoegen waarvan ik de vruchten pluk. En van dat soort gedachten is het nog maar één stap naar onrust. Naar opstand, naar revolte. Heb je dat begrepen, Neyd? Wie vrouwen middelen geeft om zwangerschappen te voorkomen of af te breken, vernietigt de maatschappelijke orde en zet aan tot aanslagen en opstanden.’

‘Zo is het,’ merkte Xander op. ‘Klopt!’

Litta was niet onder de indruk van de gespeelde autoriteit en de heerszuchtige gebaren van Belohun. Ze wist dat zij als tovenaars onaantastbaar was en dat de koning kon praten wat hij wilde, maar niets kon uitrichten. Toch zag ze ervan af hem haarfijn uit te leggen dat het al lang rotte in zijn rijk, dat je er met een lantaarntje moest zoeken naar iets wat op ‘orde’ leek en dat als je dat gooide op de al dan niet aanwezige kindervens van de Kerackse vrouwen, je niet alleen een vrouwenhater was, maar ook een volslagen idioot.

‘Wat me opvalt,’ zei ze in plaats daarvan, ‘is dat je het voortdurend over de vermeerdering van je welstand hebt. Dat begrijp ik volkomen, want mijn eigen welstand gaat mij ook zeer ter harte. En ik zou voor niets ter wereld afstand doen van iets wat mij verzekert van die welstand. Ik vind dat iedere vrouw het recht heeft om kinderen te krijgen als ze dat wil en om geen kinderen te krijgen als ze dat niet wil. Maar daar ga ik niet met jou over bekvechten. Iedereen mag daarover denken zoals hij wil. Ik wijs er alleen op dat ik me laat betalen voor mijn medische hulp aan vrouwen. Dat is voor mij een behoorlijk belangrijke bron van inkomsten. Wij hebben hier de vrije markt, koning. Dus bemoei je alsjeblieft niet met mijn zaken. Want die zaken vormen ook, zoals je vast wel weet, inkomsten van het Kapittel en de broederschap van tovenaars.’

En die broederschap wordt ontzettend boos als iemand met z'n vingers aan haar inkomen komt.'

'Is dat een dreigement, Neyd?'

'Ik zou niet durven! Bovendien verklaar ik mij bereid tot vergaande hulp en samenwerking. Want weet je, Belohun: als het als gevolg van jouw uitbuiting en jouw geplunder in Kerack tot opstanden komt, als hier, om het maar hoogdravend te zeggen, het vaandel van de revolutie wappert, als het gepeupel jou van je troon trekt en je het paleis uit sleept en aanstalten maakt om je op te knopen aan de hoogste tak – dan kun je rekenen op mijn broederschap. Op de tovenaars. Dan komen we je te hulp. Revolte en anarchie staan wij niet toe. Die kunnen ook wij niet gebruiken. Dus doe wat je niet laten kunt. Ga rustig door met uitbuiten en rijkdommen vergaren. Maar val anderen niet lastig bij hún werk. Dat vraag ik je dringend. En dat raad ik je ten zeerste aan.'

Xander stond dreigend op van zijn stoel. 'Dat raad jij aan?' zei hij woedend. 'Jij? Aan onze vader? Onze vader is de koning! Koningen hebben lak aan raad! Koningen bevelen!'

Belohun fronste zijn voorhoofd. 'Ga zitten, zoon, en hou je mond. En jij, tovenaars, spits je oren. Ik heb je iets te zeggen.'

'Ik luister.'

'Ik neem een nieuw vrouwtje. Zeventien is ze. Een snoesje.'

'Gefeliciteerd.'

'Dank je. Ik doe dat uit dynastieke overwegingen. Uit bezorgdheid over mijn troonopvolging en de orde in mijn rijk.'

Egmund, die tot nu toe gezwegen had als het graf, keek met een ruk op. 'De troonopvolging?' gromde hij. Litta zag de boosaardige vonk in zijn ogen. 'Hoezo bezorgdheid? Je hebt zes zonen en acht dochters, als je de bastaarden meerekent. Heb je daar niet genoeg aan?'

'Je ziet het zelf.' Belohun maakte een wegwerpgebaar met zijn knokige hand. 'Je ziet het zelf, Neyd. Snap je nou dat ik me zorgen maak over de troonopvolging? Moet ik het rijk en de kroon nalaten aan iemand die zo tegen zijn vader praat? Gelukkig leef en heers ik nog. En dat ben ik van plan nog heel lang te doen. Zoals ik zei: ik ga trouwen...'

‘En?’

‘Als...’ De koning krabde zich achter zijn oor en keek Litta aan vanonder zijn gefronste wenkbrauwen. ‘Als zij... mijn nieuwe vrouwtje dus... als zij zich tot jou wendt voor het een of andere... middel... Ik verbied je haar iets te geven. Want ik ben tégen zulke middelen! Omdat ze immoreel zijn!’

‘Dan spreken we het zo af.’ Koraal lachte betoverend. ‘Als jouw snoesje naar mij toe komt voor dat middel, geef ik haar dat niet. Beloofd.’

Belohuns gezicht klaarde op. ‘Kijk, zie je wel dat wij met elkaar kunnen praten? Wederzijds begrip en de ander in z’n waarde laten, dat is het hele eiereneten. Dan kun je het zelfs op een nette manier met elkaar oneens zijn.’

‘Zo is het,’ verklaarde Xander. Egmund vloekte zacht.

‘En over wederzijds begrip en een ander in z’n waarde laten gesproken’ – Koraal wond een streng rood haar om haar vinger en keek naar het plafond – ‘ook ik ben bezorgd om de orde en de harmonie in het rijk. Ik beschik over informatie. Vertrouwelijke informatie. Ik verafschuw het om te verklikken en anderen aan te brengen, maar fraude en bedrog verafschuw ik nog meer. Er is namelijk, mijn koning, een schaamteloze verduistering van gelden gaande. Er zijn mensen die je bestelen.’

Belohun boog zich naar voren op zijn troon en zijn gezicht kreeg een wolfachtige uitdrukking. ‘Wie? Ik wil namen horen!’